

Zor günler

§.1. Türkiye'nin bugün en büyük sorunu Recep Tayyip Erdoğan'dır.

§.2. Türkiye'nin derin tarihsel sorunları vardır, devrimin bile bu sorunları çözmesi zordur. Bu sorunlar başka düzeylerde ele alınırlar ve başka yazıların konusudurlar. O sorunlardan bahsetmiyoruz.

§.3. Recep Tayyip Erdoğan iktidardan gitmeden, değil sınıf savaşı, küçük bir sınıf muharebesi bile çok ağır, aşırı ağır bedel istiyor. Burjuva hukukunun dışında vahşi kapitalizmin orman kanunlarına göre bir sınıf savaşı, sonuçlarından bağımsız olarak, ezenin lehine, ezilenin aleyhinedir.

§.4. Türkiye'nin bugün en büyük sorunu Recep Tayyip Erdoğan'dır. Nokta. Bu cümlemin en önemli ögesi sonuna konan noktadır. "Türkiye'nin bugün en büyük sorunu Recep Tayyip Erdoğan'dır," olmaz... Virgül olmaz, çünkü bu virgülden sonra ne gelirse gelsin cümlemin iddiasını sulandırır : "ancak", "bununla birlikte", "ayrıca", "yine de", "öte yandan", "ama", sonu yok, say babam say... Önümüzdeki iki ay içinde siyasi tartışma, bu cümleye nokta koyanlarla virgülle devam edenler arasında olacak. Noktacılarla virgülcüler arasında bir kavga...

§.5. Bu iktidardan kurtulmayı hedefleyen, bu hedef ve sonrası için Kürt hareketiyle siyasi işbirliği yapmak isteyen Türk devrimci hareketi haklıdır. Ama bu işbirliği için vermeye hazır olduğu tavizler arasında Recep Tayyip Erdoğan'ın başbakanlığa devam etmesini kabullenmeye onay yoktur.

§.6. Askerlerin 12 Eylül faşist darbesinden sonra devrimcilerin toparlanması zaman aldı. Örgütlenme çabalarını partileşme girişimleri izledi. Eski örgütler eyleme başladı. Kuruçeşme toplantıları, ardından devrimci ve sol hareketin 12 Eylül öncesi kadrolarının ciddi bir bölümünü toplayan bir ÖDP deneyimi yaşandı, "Parti olmayan parti" denen bir model denendi. EMEP kuruldu. SİP gibi klasik parti modeliyle devam edenler oldu. Bütün bu çabaların küçümsenecek bir tarafı yoktur. Bu çabalar 12 Eylül rejiminin yıkıp bıraktığı, neo-liberal politikaların hızla çürüttüğü bir siyaset alanında ve sosyalist sistemin çözülüp yok olduğu bir sürecin ağır baskısı altında, büyük özverilerle, üstelik Kürt gerilla hareketi ve kirli savaş ülkeyi sarsarken yürütüldü. Kısacası, ortam örgütlenmek ve siyaseten varolmak için olağanüstü zor bir ortamdı. Şimdi siyaset sahnesinde yeni bir örgüt olarak HDP var.

§.7. *Siyaset milyonlarla yapılır.* Milyonlardan azıyla uğraşmak, ilerde milyonlarla yapılacak siyasete dair bir etkinliktir, bir ön hazırlıktır. Fabrikada yoksan, sokakta yoksan, parlamentoda yoksan, sen kısacası yoksun. Onun için devrimci ve sol örgütler birbirlerine fazla saldırmamalıdır. Aralarını buğday taneleri doldurmuyorsa değirmen taşları birbirini öğütür.

§.8. Türkiye solu bugüne kadar hiçbir seçimde ciddi bir varlık gösteremedi. Seçim barajı % 2 bile olsaydı parlamentoya giremiyordu...Oysa yığınlar burjuva parlamentosundan umudu kesmedikçe bu parlamentoya girmek lazım. Bugünkü zalim rejim, yığınların bilgilendirilmesini büyük baskılarla önüyor, onları en utanmaz biçimde kandırıyor, her türlü muhalif sesi hemen bastırmaya yöneliyor. Bu koşullarda dokunulmazlığı olan parlamento kürsüsü bile, bu totaliter kuşatmayı kırmak için ciddi bir araç oluyor. Yüzbinleri sokağa dökemiyorsan bari bir iki temsilcin parlamento konuşsun. HDP'nin milletvekilleri var. Bu çok önemlidir. Nasıl BDP'nin parlamentodaki ve yerel yönetimlerdeki varlığı, Kürt halkının PKK'yi tarihsel ve meşru lideri olarak kabul etmesinde önemli bir rol oynadıysa, HDP de daha küçük çapta, Türkiye devrimci hareketinin parlamentodaki sesi olabilir. Burada "tek ses HDP olmalıdır" demiyoruz, başka devrimci ve sol örgütler de parlamentoya girerse, ne güzel iki ses olur, üç ses olur. Ama bugün sadece HDP'nin milletvekilleri var. Türkiye İşçi Partisi, 1965 seçimlerinde, 54 ilde sadece % 3 oy alarak meclise 15 milletvekili göndermeyi başarmıştı; TİP'in meclisteki o günkü varlığı ve savaşı, hem Türkiye'de temsili burjuva demokrasi açısından hem de milyonların sosyalist fikirlerle tanışması açısından olağanüstü önemli bir tarihsel kazanımdı ve kazanımdır.

§.9. HDP'nin siyasi varlığı önemlidir. Yalçın YUSUFUOĞLU bir hatırlatma yapıyor “*Şimdilik kesin olan HDP'nin varlığının iki halkın ortak mücadelesi için değer taşıdığıdır, milliyet, din, mezhep, cins, LBGT başta olmak üzere, her türlü ayrımcılığa karşı net olarak ses yükselten bir birliktelik oluşturmasıdır. HDK'nin 2011'deki kuruluş kongresi bütün o ulusal, etnik, dinsel, sosyal grupların katılmasıyla yapılmış olması belki simgeseldi, ama Türkiye'de bir ilkti. Zaza, Asuri, Ezidi, Mehellemi, Nuseyri, Çerkez, Laz, Gürcü, Abaza, LBGT... gruplarından insanlar ilk kez bir siyasi toplantıda - bazıları ana dillerinden- birleşik topluluğa hitap etmişlerdi. [Ve Kongre Enternasyonal'le son bulmuştu.]*” (“HDP ve sınıf mücadelesi” www.endiseli.org 19 Nisan 2014).

§.10. HDP önümüzdeki iki aylık dönemden alınının akıyla sağ çıkarsa, belki yepyeni bir çekim merkezine dönüşecektir. Ama bugün neyse odur...HDP'nin nasıl bir örgüt olduğu önemli değildir. Şairlerin “en güzel şiir henüz yazılmamış şiirdir” dediği gibi, “en mükemmel örgüt henüz doğmamış örgüttür.” Örgütler ortaya çıkacak, örgütler yok olacak, zaman akıp gidecek, eski-yeni veya yeni kadrolarla bir gün bir örgüt çıkacak, konjonktürün nesnel talebiyle ve yığınların ruhuyla şak diye buluşacak ve iktidara yürüyecektir. O gün henüz uzak. Bugün elde ne varsa onu korumak gerekiyor. Amacı, programı, kadrosu ne olursa olsun bu zamana kadar hayatta kalmayı başarmış bütün örgütleri korumak gerekiyor. Bugün elde ne varsa onunla dövüşmek gerekiyor. Kudurmuş sırtlan saldırıyor, elimizde kaleşnikof yok ama ayakkabımızın topuğu var.

§.11. Bugün HDP'nin siyasi varlığı önemlidir, ama bu saptama HDP'nin nesnel anlamda kalıcı olup olmadığı sorusunu yanıtlamaz. İçgüvey, içgüveyi ya da içgüveyisi diye bir sosyal statü var. Karısının evinde oturan damat için kullanılıyor. “Nasılsın?” sorusuna, “İçgüveyisinden hallice” şeklinde verilen yanıt şakayla karışık “oldukça iyiyim” anlamına geliyor. İçgüveylik bir handikaptır, HDP'nin en büyük handikapı içgüveyi olmasıdır. Çok geniş ve zengin bir ailenin konağına girmiş alçakgönüllü bir damattır. En başta kayınpedere saygıda kusur edemez, her düşündüğünü uluorta söyleyemez. Fazla ileri giderse tek şansı kayınpederin duymazlıktan gelmesidir. Varlığı elbette kayınpederin de işine gelir. HDP, Türkiye siyasetinde bir yer tutuyor ama tuttuğu bu yere kendi öz çabasıyla gelmedi. Militan ve özverili bir eylem ve söylem yürütmüş olsa bile, bugün bulunduğu noktayı Kürt hareketine borçludur. Bu paragrafta yazılanlar kesinlikle küçümseme, aşağılama, hor görme, beğenmeme türünden bir olumsuzluk içermiyor. *Siyaset imkân sanatıdır.* İmkân buysa budur ve yapılan doğrudur. Kürt hareketi sayesinde Türkiye sol hareketi parlamentoda bir sese kavuştu. Parlamentoda BDP ile birlikte HDP milletvekilleri gerçek muhalefeti oluşturuyorlar ve Soma katliamı başta, birçok değişik konuda iyi iş yapıyorlar. “Bu insanların bu eylemleri olmasa daha iyi olurdu” demek mümkün mü ? Tabii HDP'nin parlamento dışı siyasi varlığının ve eyleminin önemi de açık ve tartışılmaz. Ama dikkat, kader ağlarını çok hızlı bir şekilde örüyor. Yavaş yavaş bir yolun sonuna geliyoruz.

§.12. Ezilen halk olarak Kürt halkı için en önemli sorun ulusal baskı ve ezilmişlik olabilir. Kanlı kirli bir savaşın mağduru, binlerce köyü yakılmış yıkılmış, yüzbinlercesi göçetmek zorunda kalmış bir halkın, demokratik haklarını alması, özerkleşmesi ve artık barış içinde yaşamak istemesi, hem tarihsel açıdan hem siyasi açıdan doğal ve meşrudur. Kürt halkının bugün en büyük sorunu Recep Tayyip Erdoğan değildir. PKK'ye gelince, otuz yılda binlerce kayıp vererek kendini halkına ve düşmanına kabul ettirmiş ve savaşı kazanmış bir gerilla, bu başarısının tescillenmesini, yani kazandığı savaşın bir barış anlaşmasıyla sonlandırılmasını, halkının geleceğinin artık şiddet dışı yöntemlerle kurulmasını istiyor. Bu da doğal ve meşru bir taleptir. Aynı zamanda stratejik ve tarihsel bir taleptir. Yalnız şunu da belirtmek gerekir : Recep Tayyip Erdoğan'ın kurduğu yeni düzende Kürtler, başta Cumhuriyetin ikinci sınıf yurttaşı yerine kurucu halkı olarak tanınmak isterken şimdi dinî cemaatin eşit kulu statüsüne razı olacak. Türk kul ve Kürt kul, Recep Tayyip Erdoğan'ın önünde birlikte eşit kullar olarak diz çökecek. Recep Tayyip Erdoğan, eğitim sistemi başta olmak üzere, laik düzeni tasfiye ederken Kürdistan'da yaprak kıvıldamaması, Kürt halkının cumhuriyet/cemaat ayırımına pek de önem vermediğini gösteriyor.

§.13. Abdullah Öcalan'ın barış sürecinin başındaki 21 Mart 2013 tarihli Newroz konuşması önemlidir. İçeriği eklektiktir, içinde her tür kulak için mesaj vardır. Hitabet sanatından güzel örnekler de vardır. Ancak Recep Tayyip Erdoğan'ın o konuşmadan sadece şu cümleyi cımbızlayıp çıkarmış olması gerekir : *“Bugün kadim Anadolu'yu Türkiye olarak yaşayan Türk halkı bilmeli ki Kürtlerle bin yıla yakın İslam bayrağı altındaki ortak yaşamları kardeşlik ve dayanışma hukukuna dayanmaktadır.”*

§.14. Bu cümle Kürt hareketinin Recep Tayyip Erdoğan'ın kurmakta olduğu düzeni onaylaması anlamına gelir. Türkler ve Kürtler bin yıl beraber yaşadılarsa bu ortak yaşam İslam'ın kardeşlik ve dayanışma hukukuna falan dayanmadı, böyle bir hukuk yoktu. Egemenlerin devleti nasıl istediye kullar öyle yaşadı. O çağlarda değil İslam'a karşı direnmenin, sünnilik yerine aleviliği kabullenmenin bile bedeli belliydi. Yukarıdaki cümlelerin hemen ardından gelen *“Gerçek anlamında, bu kardeşlik hukukunda fetih, inkar, red, zorla asimilasyon ve imha yoktur, olmamalıdır”* cümlesinde söylenenler tarihi gerçeklere uymuyor. Türk-Kürt olduğunun bile farkında olmayan bu kullar sanki sünni İslam'a assimile olmamışlar gibi, birlikte devletin ağır baskısı altında sömürülmüyorlarmış gibi pembe bir tablo boyuyor. Konuşmanın başka yerlerinde ise Abdullah Öcalan, emperyalizme karşı Türklerin ve Kürtlerin birlikte savaştığını, Milli Kurtuluş Savaşı'nın Türklerin ve Kürtlerin öncülüğünde gerçekleştiğini, 1920 meclisini birlikte kurduklarını söylüyor. Recep Tayyip Erdoğan'ın bütün bu söylenenlerle bir sorunu olmaz. Bu konuşmasıyla Abdullah Öcalan kendi halkı için olumlu bir siyasi süreci başlatacağını düşünüyor. Barış sürecine kilitlenen bir hareketin lideri olarak yegâne muhatabının istifasını istemesi bu durumda pek bir anlam ifade etmiyor.

§.15. Hatırlanacağı üzere 7 Şubat 2012 tarihinde, İstanbul'da özel yetkili savcı, KCK soruşturması kapsamında ama besbelli OSLO görüşmelerine ilişkin ifadelerini almak amacıyla MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ı ve diğer bazı üst düzey MİT yetkilerini savcılığa çağırdığında, birçok insan gibi bu girişiminin asıl Recep Tayyip Erdoğan'ı hedeflediğini düşünen Abdullah Öcalan, Cemaat'in bu “darbe teşebbüsüne” karşı başbakanı savunmuştu. Başbakanın yargıya bugün artık kanıksanan dolaysız müdahale yönteminin o günkü bir ilki olarak savcı derhal soruşturmada uzaklaştırılmıştı. Bir gecede çıkan yasayla MİT görevlilerine dokunulmazlık verilmişti. Bitmez tükenmez “darbe teşebbüsleri”, “mağduriyet”, bugün ayan beyan ortaya saçılan devasa yolsuzluklar, kanunsuzluklar, usulsüzlükler, torba yasaları, yürütmenin her türlü denetimden kaçması, azgın rantçılık, idare mahkeme kararlarına uymama...Recep Tayyip Erdoğan'dan “habersiz” rejimin altını oyan “paralel devlet” masalları, yargının, hukukun tasfiyesi, burjuva demokrasinin yıkımı...Abdullah Öcalan, bütün bunlara ses çıkarmamanın “barış süreci” açısından daha doğru olduğunu düşünüyor. Recep Tayyip Erdoğan'ı, tamamen Türkiye'nin sorunu olarak gördüğü hiçbir konuda eleştirmiyor, tamamen Türkiye'nin sorunu olarak gördüğü konuların aynı zamanda Kürt halkını da ilgilendirip ilgilendirmediğine pek bakmıyor. Recep Tayyip Erdoğan'ı özel olarak Kürt halkını ve barış sürecini ilgilendiren konularda eleştiriyor. Bu yaklaşımdan Türkiye'nin bugün en büyük sorunu olarak Recep Tayyip Erdoğan çıkmıyor.

§.16. *Abdullah Öcalan için Recep Tayyip Erdoğan Türkiye Kürdistanı'nın bir dış politika sorunudur. Bizler için Recep Tayyip Erdoğan Türkiye'nin bir iç politika ve bir dış politika sorunudur. Türkiye'nin bugün en büyük sorunudur.*

§.17. Abdullah Öcalan'ın stratejik ve tarihsel talebini doğal ve meşru talep olarak kabul ettikten sonra, bu talebi elde etmek için izlediği taktikler doğru mudur, bu taktiklerin dayandığı varsayımlar geçerli midir ? diye sorulabilir. Hatta kendisine bir sürü “soru önergesi” verilebilir : Roboski'nin suçlusu Recep Tayyip Erdoğan değil midir ? Paris'te üç PKK üst düzey yöneticisini kim katletti ? Bu konuyu araştırmamak, kapatmak, “barış sürecinin” lehine bir tavır mıdır ? “Evet” diyorsa, o daha iyi bilir, diyelim. Konu kendi kişisel çıkarı olunca anayasayı bile hemen çöpe atabilen, vücutlarındaki en önemli organları parmak olan adamları sayesinde bir günde meclisten bir ton yasa geçiren Recep Tayyip Erdoğan niçin bir yıldan fazla bir süredir “barış süreci” için hukuksal bir zemin yaratmıyor,

hatta bunun hazırlığını bile yapmıyor ? Niçin KCK tutukluları toptan serbest bırakılmıyor, hatta KCK'ya karşı yeni operasyonlar yapılıyor ? Kürt halkının tepkisini göze alarak niçin hâlâ kalekol inşa ediyor ? Lice nedir ? Kendisiyle neyi görüşüp duruyor ? Bu “tavşana kaç tazıya tut” gibi görünen politikasıyla aslında kapağı Çankaya'ya atacak kadar bir süre hem Kürt halkını oy alıyor hem de Türk milliyetçiliğinde bir kararsızlık yaratıyor olmasın ? Yani sakın bu “barış süreci” denen şey, “darbe teşebbüsü”, “Ergenekon”, “Balyoz”, “faiz lobisi”, “paralel devlet”, “Gezi teröristleri” gibi bir şey olmasın ? Abdullah Öcalan bütün bunları mutlaka biliyordur. Buna rağmen “barış sürecine” inanmak istiyorsa ya şu anda gerçekten Recep Tayyip Erdoğan'dan başka alternatifi olmadığı içindir, ya da devletin dışında olduğumuz için konunun bizlerin bilemeyeceği ama bizi de fazla ilgilendirmeyen başka parametreleri vardır. Herşeyi bir yana bırakalım, bir siyasi pazarlıkta, en zor anında muhatabına destek olmak mı daha doğrudur yoksa onun elini zayıflatacak bir tavır almak mı daha doğrudur ? diye sorabiliriz. Hatta, Recep Tayyip Erdoğan tarafından kilitlenen barış sürecinin bugün Kürt halkının beklentilerine yanıt veremez durumda oluşu Abdullah Öcalan'ı yıpratıyor mu ? diye de sorabiliriz.

§.18. Bir noktayı unutmamalıyım. Nasıl HDP ve BDP aynı örgüt değilse, BDP ve PKK de aynı örgüt değildir. Aynı iradeden kaynaklanmış olsalar bile, yapıları, araçları ve siyaset yaptıkları nesnel ortamlar farklı olduğu için ayrı örgütlerdir. Elbette birbirleriyle etkileşim halindedirler.

§.19. Türkiye'nin bugün en büyük sorunu “Kürt Sorunu” değildir. “Kadın Sorunu” da değildir, “Alevi Sorunu” da değildir, “Çevre Sorunu” da değildir. Türkiye'nin bugün en büyük sorunu Recep Tayyip Erdoğan'dır.

§.20. Burada önemli bir parantez açmamız gerekiyor. Türkiye'de bir “Kürt Sorunu” yoktur, eğer “sorun” sözcüğünü bildiğimiz anlamda kullanıyorsak, Kürtlerin kendilerinden kaynaklanan ve ülke gündeminin önüne diktikleri bir sorun yoktur. Türkiye'de bir “Türk Sorunu” vardır, Türklerin önemli bir bölümünün kendilerinden kaynaklanan ve ülke gündeminin önüne diktikleri bir sorun, ırkçılıklarından, şövenizmden, inkârcılıktan, asimilasyonculuktan, paranoyalarından kaynaklanan bir sorun vardır. Sorun, “sorun” sözcüğündedir. İngilizce veya Fransızca “question” sözcüğünün Türkçesi “soru” sözcüğüdür. Ama bu dillerde ve belki başka dillerde de, “question” sözcüğünün bir anlamı daha vardır, “incelenecek ve tartışılacak konu, mesele” gibi bir anlama da gelir. Bu nedenle, örneğin İngilizce “Kurdish Question”, Fransızca “Question Kurde” dendiğinde, ne “Kürt Sorunu” gibi bir anlamsızlık ortaya çıkar ne de “Kürt Sorunu” diye bir şey anlaşılır. “Kürt Meselesi” gibi birazcık daha anlamlı bir şey söylenmiş olur. Ne yazık ki Türkçe'de “Kürt Sorunu” denmiş gidiyor. Aynı mantıkla Türkiye'de bir “Alevi Sorunu” da yoktur, bir “Sünni Sorunu” vardır. Hele bir “Kadın Sorunu” hiç yoktur, bir “Erkek Sorunu” vardır. Bu yaklaşım biçimini ve mantığı varolan tüm diğer ayrımcılıklara da yayabiliriz. Parantezi kapatalım.

§.21. Türkiye'nin bugünkü en büyük sorunu karşısında HDP'nin konumu nedir ? HDP Merkez Yürütme Kurulu, 25 Şubat 2014 tarihli toplantısından sonra, 26 Şubat 2014 tarihinde HDP Eş Genel Başkanları Sebahat Tuncel - Ertuğrul Kürkçü imzalı, “**Hükümet İstifa, Erken Genel Seçim...**” başlıklı yedi maddeden oluşan çok önemli bir bildiri yayınladı. Bildirinin bütününde itiraz edilebilecek bir nokta bile bulmak zordur, burada sadece birinci ve sonuncu maddeleri veriyoruz:

1. Başbakan Tayyip Erdoğan'ın AKP Hükümeti meşruiyetini yitirerek siyasal ömrünü tamamlamıştır. Erdoğan Hükümeti, keyfi, baskıcı ve mezhepçi yönetimine yönelik halk muhalefetine karşı “Gezi İsyanı” günlerinde sınırsızca uyguladığı polis şiddetiyle 7 gencimizin hayatını almak, yüzlercesini sakatlamak ve yüzbinlercesini gaza boğmakla kalmamış, Başbakan ve ailesi ile bakanlarının karıştığına şüphe olmayan yolsuzluklarla halkın güvenini yitirmiş, halklarımızın barış ve çözüm umutlarını çökmekte olan iktidarını sürdürmek için istismar ederek çürütmüş ve yolun sonuna gelmiştir.

.....

7. *Türkiye çözümsüz değildir. Demokratik çıkış yolu, hükümetin istifası, Seçim ve Siyasi Partiler Yasalarının demokratikleştirilmesi ve barajsız şekilde seçime gidilmesidir. Halkların Demokratik Partisi, hükümeti, Türkiye'yi kendisiyle birlikte çıkmaza sürüklemek yerine, halkın vicdanına kulak vererek istifaya ve Parlamento'yu erken seçim kararı almaya çağırıyor.*

Bu bildiri elbette HDP'ni bağlıyor, devrimci kamuoyu bunu hep hatırlamalıdır.

§.22. HDP'nin bu görüşleri PKK'nın taktiğine terstir. İki ay sonra Türkiye'de Cumhurbaşkanlığı seçimi yapılacak. Mustafa Kemal'i diriltse, aday yapsalar bu seçimi kazanamaz. Recep Tayyip Erdoğan her ne pahasına olursa olsun cumhurbaşkanı olmak zorunda ve elindeki her olanağı sonuna kadar, ölümüne kullanacak. Cumhurbaşkanı olursa, Türkiye karanlığa doğru ciddi bir viraj daha alacak. Deyim yerindeyse ve sanki eskisi matah bir şeymiş gibi, "Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak"...Yeni türden bir siyasi kavga başlayacak. PKK ne yaparsa yapsın, Türkiye devrimcileri Kürt halkının haklı ve meşru talepleri için her zaman eylem birliğine hazırdır. O başka bir şey. BDP aynen PKK'nın çizgisini izlerse ve bu çizgi Recep Tayyip Erdoğan'ı desteklemekse, hem Türk hem Kürt halkının aleyhine bir konum almış olur. Düşmanı olmayız ama ona "yolun açık olsun" deriz. İkinci turda boykot da, "iki adaydan hangisi Kürt halkının çıkarını düşünüyor, bakarız ona göre oy atarız" tavrı da Recep Tayyip Erdoğan'ı desteklemektir. Çocuk kandırmayalım. BDP'nin durumunun zor olduğunu biliyoruz, zaten o nedenle düşmanı olamayız, diyoruz. Ama vedalaşırız.

§.23. HDP ise başka konu. Türkiye devrimci ve sol hareketi nezdinde en ufak bir manevra alanı yok. BDP'den bağımsız davranmalıdır. Hele yukarıda alıntıladığımız bildirisini ortada dururken...HDP, Recep Tayyip Erdoğan'a karşı gerekirse şeytanı desteklemelidir. İsterse desteklediğinin şeytan olduğunu duyurabilir. Esasında seçim basittir : Ya çelik gibi iradesi olan, kararlı, zalim ve iyi döven bir boksörden dayak yemeye devam etmek, ya da bu özellikleri daha zayıf yeni bir boksörle yeni bir dövüşe başlamak. ***Savaşması zor olanla savaşması daha az zor olan arasında savaşması daha az zor olanı seçmek devrimci bir seçimdir. Her iki durumda da politik taviz verilmiş olur, ama savaşması daha az zor olandan ilerde bu tavizi geri almak daha kolaydır.*** Recep Tayyip Erdoğan bu seçimi kazanmamalıdır, ayrıca onun kaybı AKP iktidarının çözülüş sürecini de başlatacaktır. Daha genel bir perspektif olarak Recep Tayyip Erdoğan'ın iktidarı kaybetmesi, devrime giden yolu kısaltacaktır. Kılıf, biçim, gerekçe farketmez, boykot masalını da istemeyiz. HDP Recep Tayyip Erdoğan'ı ne şekilde desteklerse desteklesin ölecektir ve külleri rüzgâra savrulup gidecektir, şeytanı desteklerse belki ölmeyecek, ölse bile, becerebilirse, küllerinden yeniden doğacaktır...

§.24. Leninci ilkeye göre, toplumsal ilerlemenin çıkarları, bir kişinin, bir grubun, bir partinin hatta bir sınıfın çıkarlarından önce gelir. İşçi sınıfının çıkarları hemen her zaman toplumsal ilerlemenin çıkarlarıyla çakışacağından devrimciler için bir sorun yoktur. Toplumsal ilerlemeyi, başta insan tüm üretken güçlerin gelişmesi olarak tanımlarsak, Türkiye'de bugün toplumsal ilerlemenin önündeki en büyük engel Recep Tayyip Erdoğan'dır. Türkiye'nin bugün en büyük sorunu Recep Tayyip Erdoğan'dır.

Coşkun ADALI, 10 Haziran 2014